

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5817204933
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:5817204933.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: K. E. E., so sídlom: T. V. X.-X., XXXX K., Z., zastúpený: Z. Z. T., B. B. E. T. T., so sídlom Z. XX, XXX XX C., proti žalovanému: Abc translation, s.r.o., so sídlom Ulica 1. Mája 3, 986 01 Filakovo, IČO: 44 260 920, zastúpený: N. D. B., K., so sídlom: Z. Q. XX, XXX XX F., o zaplatenie 85,68 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec zo dňa 21. júna 2021, č. k.: 5C 12/2018-283, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 85,68 EUR zamietol, žalobcovi uložil povinnosť žalovanému nahradiť trovy konania v rozsahu 100% vo výške, ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

2. V rozhodovanej veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 85,68 EUR z dôvodu, že vozidlo žalovaného dňa 11.10.2017 (najmä v čase 12:19 hod.) parkovalo na parkovisku v meste K. bez toho, aby za toto vozidlo bolo zaplatené parkované, resp. bez toho aby potvrdenie o zaplatení parkovného bolo riadne umiestnené na vozidle. Žalobca podal žalobou na Okresný súd Námestovo dňa 1. 12. 2017, pričom žalovaného konkrétne neoznačil, ale uviedol, že žaluje osobu, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s G. F k 11.10.2017. Zároveň žalobca v žalobe uviedol, že žiada súd o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel za účelom identifikácie žalovaného s poukazom na nález ÚS ČR z 26.3.2009, sp. zn. III. ÚS 1424/07. Okresný súd Námestovo vlastnými zistením identifikoval vozidlo podľa EČ, pričom zistil, že vlastníkom vozidla je žalovaný, ktorý je aj zároveň jeho držiteľom. Následne Okresný súd Námestovo rozhodol platobným rozkazom, voči ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom zároveň namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Námestovo. Z tohto dôvodu súd vec postúpil príslušnému Okresnému súdu Lučenec, ktorý zrušil platobný rozkaz a pokračoval v konaní.

3. Rozsudkom zo dňa 17. mája 2019, č. k.: 5C 12/2018-121 okresný súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 85,68 EUR v lehote do 3 dní ako aj trovy konania. Žalovaný podal odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením zo dňa 27. mája 2020, č. k.: 15Co/114/2019 - 155 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch prihládol na dôvodné odvolacie námietky týkajúce sa predovšetkým procesných pochybení pri dokazovaní a zisťovaní skutkového stavu, zároveň poukázal na argument žalovaného, ktorý, okrem iného, namietal uplynutie prekluzívnej lehoty.

4. Okresný súd po odôvodnení právomoci okresného súdu vo veci konať, čo doteraz v konaní nebolo sporné, v ďalšom konaní doplnil dokazovanie, pričom dospel k záveru, že nárok je prekludovaný, keď vychádzal z hmotnoprávnej normy platnej v Z., a to Zákona o cestnej premávke ako aj Nariadenia mestského zastupiteľstva č. XX/XXXX miestnej samosprávy mesta K.. Okrem iného aplikoval § 15D ods. 1 Cestného zákona, z ktorého vyplýva, že pokiaľ parkovné a dodatočný hodinový poplatok nebudú zaplatené prevádzkovateľom motorového vozidla, miestne zastupiteľstvo alebo poskytovateľ služieb, v súlade s § 9/D ods. 6 prvá veta a §16/A zákona o maďarských miestnych zastupiteľstvách vyzve v 60 - dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia parkovného prevádzkovateľom motorového vozidla na úhradu tohto poplatku prostredníctvom pošty, alebo iným preukázateľným spôsobom.

5. Pretože žalovaný namietal prekludovanie práva žalobcu, súd sa zamerlal v prvom rade na vyriešenie otázky, či právo žalobcu je prekludované. Vyslovil záver, že pre rozhodnutie súdu ohľadom vyriešenia otázky plynutia prekluzívnej, resp. premlčacej lehoty je Úradný preklad č. XX/XXXX, ktorý súd zabezpečil z úradnej povinnosti, dostačujúci. Z tohto dôvodu súd nevykonal dokazovanie celou právnou normou, keďže v otázke posúdenia plynutia prekluzívnej lehoty je možné z uvedeného prekladu dospieť jeho systematickým a logickým výkladom k dostatočnému záveru. Zároveň v tomto smere poukázal na závery odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení. Aplikoval § 15/D odsek 1 citovaného zákona, v zmysle ktorého ak nebola uhradená suma za parkovanie a príplatok, miestna samospráva, resp. poskytovateľ stanovených v odseku 5 § 9 zákona, zašle prevádzkovateľovi vozidla výzvu na úhradu poplatku a príplatku do prekluzívneho obdobia 60 dní od využitia odstavnej plochy bez úhrady poplatku ako poštovú zásielku alebo iným preukázateľným spôsobom. V zmysle odseku 3 § 15/D citovaného zákona, v prípade nesplnenia povinnosti úhrady poplatku a príplatku za parkovné si môže miesta samospráva, resp. poskytovateľ stanovený v odseku 5 § 9 zákona uplatniť svoj nárok súdnou cestou. V prípade uplatnenia nároku v súvislosti s parkovným je výhradne príslušným miestny súd podľa bydliska povinnej osoby. V zmysle odseku 3 § 9/D citovaného zákona odstavie vozidiel na miestnych komunikáciách, na cestách vo vlastníctve miestnej samosprávy, ktoré nie sú uzatvorené pred verejnou premávkou, v parkoch a na iných verejných priestranstvách je občianskoprávnym právnym vzťahom medzi miestnou samosprávou, resp. poskytovateľom stanoveným v odseku (5) § 9 ZS a využívatelom odstavnej plochy. Za zaplatenie poplatku a príplatku za parkovanie zodpovedá prevádzkovateľ vozidla.

6. Dospel k záveru, že parkovanie v zmysle danej úpravy ide o vzťah medzi samosprávou (resp. samosprávou určeným poskytovateľom) a osobou, ktorá odstavnú plochu využíva, pričom osoba, ktorá zaparkovaním motorového vozidla, ktorého nemusí byť prevádzkovateľom, toto vozidlo na uvedenej ploche odstaví, založí občianskoprávny vzťah umožňujúci mu využívanie tejto odstavnej plochy. V prípade, že takáto osoba parkovné dobrovoľne zaplatí z hľadiska predmetného občianskoprávneho vzťahu, k žiadnemu sporu nedochádza a predmetný zmluvný vzťah sa týmto spôsobom naplní.

7. V prípade, že nedôjde k zaplateniu parkovného, s čím zákon priamo počíta, za zaplatenie poplatku, ako aj príplatku za parkovanie zodpovedá prevádzkovateľ vozidla. Zákon teda priamo ako zodpovednú osobu za zaplatenie poplatku menuje prevádzkovateľa vozidla, čo je logické k následnému postupu v zmysle § 15/D odsek 1, odsek 3 citovaného zákona, pretože v prípade neuhradenia sumy za parkovanie a príplatok nasleduje postup v zmysle § 15/D, a to zodpovednej osobe za zaplatenie, t. j. prevádzkovateľovi vozidla zašle samospráva výzvu na úhradu poplatku, na ktorú má 60-dňovú prekluzívnu lehotu. Predmetná 60-dňová prekluzívna lehota je lehota, v ktorej samospráva je povinná zaslať výzvu prevádzkovateľovi vozidla pod následkami zániku práva. Z dokazovania vyplynulo, že zaslanie takejto výzvy preukázané nebolo.

8. V prípade, ak by táto výzva bola zaslaná o vyššie uvedenej prekluzívnej lehote, tak potom začína plynúť jednoročná premlčacia lehota na uplatnenie si tohto práva na súde. Zo systému právnej normy je nepochybné, že predpokladom uplatnenia práva na súde je najskôr postup podľa § 15/D odsek 1, a to vyzvať v 60-dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia prevádzkovateľovi motorového vozidla na úhradu poplatku, a to prostredníctvom pošty alebo iným preukázateľným spôsobom. Žalobca preto mal v tejto lehote žalovanému doručiť výzvu na zaplatenie. Napriek tomu, že zákon pojmovo uvádza v § 9/D odsek 3 využívatela odstavnej plochy, ktorý občianskoprávny vzťah so samosprávou zakladá, avšak na zaplatenie poplatku určuje zodpovednú osobu, a to prevádzkovateľa vozidla a na túto osobu pojmovo viaže aj postup v zmysle § 15/D odsek 1, odsek 3 citovaného zákona. V súdenom prípade je žalovaný tvrdený ako využívatel odstavnej plochy a rovnako ako aj prevádzkovateľ vozidla, avšak zodpovednosť za neplnenie je možné voči nemu vyvodiť s poukazom na § 9/D odsek 3 za zaplatenie poplatku v postavení prevádzkovateľa vozidla, a to postupom podľa § 15/D odsek 1, odsek 3 citovaného zákona. V závere súd uzavrel, že k parkovaniu bez úhrady malo dôjsť dňa 11.10.2017, žaloba bola podaná dňa 30.11.2017, doručená žalovanému 19.01.2018, t. j. po uplynutí

60-dňovej prekluzívnej lehoty, pričom žalobca nepreukázal, že by došlo k výzve v zmysle § 15/D žalovanému, potom bez takejto výzvy vo vyššie uvedenej 60-dňovej lehote si žalobca právo na súde ani uplatniť nemohol a jeho právo je prekludované, z uvedeného dôvodu bola žaloba zamietnutá. Ďalšie dokazovanie ohľadom skutkových okolností týkajúcich sa parkovania motorového vozidla eventuálne bez zaplateného parkovaného považoval súd za nadbytočné.

9. Proti rozsudku sa v celom rozsahu odvolal žalobca. Napadnutý rozsudok žiadal zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. V úvode odvolania zopakoval skutkové okolnosti prípadu, na základe ktorých odvodzuje svoj nárok. Následne namietal, že súd vec nesprávne právne posúdil, keď vychádzal z toho, že žalobca môže mať nárok len z titulu postavenia žalovaného ako prevádzkovateľa (držiteľa) vozidla. V tejto súvislosti citoval § 9/D ods. 3 Cestného zákona, podľa ktorého parkovanie vozidiel na miestnych cestách, námestiach, parkoch alebo iných verejných priestranstvách alebo na súkromných cestách, ktoré nie sú uzatvorené pre dopravu a sú vo vlastníctve miestnej samosprávy, zakladá občianskoprávny vzťah medzi užívateľom parkovacieho miesta a miestnou samosprávou, resp. poskytovateľom služieb, pričom držiteľ vozidla zodpovedá za zaplatenie platieb v súvislosti s týmto parkovaním.

10. V tejto súvislosti argumentoval, že občianskoprávny vzťah podľa uvedeného ustanovenia vznikol medzi poskytovateľom služieb a osobou, ktorá vozidlo na parkovisku zaparkovala. V prvom rade je tento užívateľ povinný zaplatiť všetky platby v súvislosti s týmto parkovaním. Ak užívateľ tieto platby nezplatí, vzniká dodatočná zodpovednosť držiteľa vozidla v zmysle uvedeného ustanovenia.

11. V tejto súvislosti uviedol, že „že pri vyhlásení rozsudku pri jeho odôvodnení súd prezentoval nesprávny názor, že z Cestného zákona vyplýva iba povinnosť držiteľa vozidla platiť predmetné platby a že z neho nevyplýva povinnosť pre užívateľa zaplatiť predmetné platby.“

12. Následne argumentoval, že Cestný zákon stanovuje, aké nároky (na aké platby) vznikajú v súvislosti s parkovaním. Zo samotnej povahy občianskoprávného vzťahu vyplýva, že nároky z určitého občianskoprávného vzťahu plní účastník daného vzťahu. Odkázal na znenie § 9/D ods. 3 Cestného zákona, ktorý zakotvuje dodatočnú zodpovednú osobu za tieto platby, ktorým je prevádzkovateľ vozidla (ak uvedené platby nie sú zaplatené v lehote 15 dní).

13. Ak by sa akceptoval vyššie uvedený nesprávny názor, že len držiteľ je zodpovedný za platby, došlo by k úplne absurdným situáciám, a to vždy, ak by sa užívatelia správali v súlade s právnymi predpismi. Pri dodržaní právnych predpisov by to bol totiž vždy užívateľ, ktorý by zaplatil parkovné (ide tiež o platby v súvislosti s parkovaním). V takom prípade by následne tento užívateľ mohol žalovať poskytovateľa na vrátenie danej platby, nakoľko túto povinnosť nemal, keďže išlo o povinnosť držiteľa vozidla. Obdobne by to platilo v prípade, ak by síce užívateľ nezaplatil hneď parkovné, ale následne by ho zaplatil v lehote 15 dní. Aj § 15/D ods. 1 Cestného zákona v podstate počíta s tým, že užívateľ zaplatí dodatočný hodinový poplatok a pokutový poplatok (keďže možnosť uplatniť voči držiteľovi vzniká len vtedy, ak dané platby, vrátane pokutového poplatku, nie sú uhradené).

14. Preto je zrejmé, že užívateľ je povinný na platby v súvislosti s parkovaním podľa Cestného zákona, pričom zavedením dodatočne zodpovednej osoby po určitom časovom období (držiteľ po 15 dňoch) nie je nijako dotknutá originárna povinnosť užívateľa, nakoľko zánik tejto povinnosti by už musel byť zakotvený v Cestnom zákone. Poskytovateľ má možnosť uplatniť si nárok jednak voči užívateľovi a jednak voči držiteľovi vozidla s tým, že povinnosť držiteľa je subsidiárna. Z uvedeného vyplýva, že ak je užívateľ totožný s držiteľom, prichádza do úvahy plnenie z postavenia užívateľa. Zakotvenie možnosti uplatniť si nárok voči držiteľovi vyplýva z toho, že poskytovateľ v zásade nemá informácie o tom, kto bol užívateľom. To však neznamená, že nárok poskytovateľa voči užívateľovi neexistuje.

15. Zdôraznil, že § 15/D ods. 1 Cestného zákona sa týka výlučne nároku voči držiteľovi vozidla, a nie nárokov voči užívateľovi. Z uvedeného vyplýva, že ak nedôjde k zaplateniu dodatočného poplatku a pokutového poplatku (t. j. v lehote 15 dní podľa § 15/C ods. 1 a 2 Cestného zákona), poskytovateľ môže zaslať výzvu držiteľovi vozidla, a to v prekluzívnej lehote 60 dní. Ak k odoslaniu tejto výzvy nedôjde v uvedenej lehote, nárok voči držiteľovi vozidla zaniká, čím však nie je nijako dotknutý nárok voči užívateľovi.

16. Poukázal na systematický výklad Cestného zákona. Ust. § 15/C Cestného zákona upravuje právny vzťah týkajúci sa parkovného s tým, že vymedzuje výšku poplatkov za parkovanie a zároveň ustanovuje (v odseku 3) premlčaciu lehotu pre uplatnenie poplatku za parkovanie a doplatku (pokutového poplatku). Táto premlčacia lehota sa vzťahuje vo vzťahu k užívateľovi, ako vyplýva zo systematiky daného ustanovenia. Následne § 15/D Cestného zákona uplatňuje nároky voči držiteľovi vozidla. Ak sa voči užívateľovi premlčujú práva na zaplatenie poplatku a doplatku v ročnej premlčacej lehote, musia tieto práva existovať popri práve voči držiteľovi (t. j. povinnosť držiteľa je subsidiárna). Neobstojí argumentácia, že táto premlčacia lehota sa vzťahuje voči držiteľovi vozidla, nakoľko ak by sa táto premlčacia lehota mala vzťahovať voči držiteľovi vozidla, bola by stanovená priamo v § 15/D Cestného

zákona, s ktorým by aj súvisela. Práva žalobcu voči užívateľovi sa premičujú v ročnej premičacej lehote. Práva žalobcu sa premičujú vo všeobecnej premičacej lehote (nie v uvedenej ročnej lehote) od uplatnenia práva voči držiteľovi.

17. V vzťahu k postaveniu žalovaného uviedol, že § 9/D ods. 3 Cestného zákona neuvádza, že žalobca má nárok voči vodičovi, ale voči užívateľovi parkovacieho miesta. Žalovaný využíva vozidlo pri výkone jeho činnosti (toto ani nebolo rozporované žalovaným), a preto treba vychádzať, že vozidlo bolo použité žalovaným (a to aj vtedy, ak by to bolo rozporované žalovaným, ibaže by žalovaný preukázal opak). Takto teda vznikla v zmysle § 9/D ods. 3 Cestného zákona zmluva medzi žalobcom ako poskytovateľom služieb a žalovaným ako užívateľom miesta bez ohľadu na skutočnosť, ktorý jeho pracovník vozidlo použil. Pri užívaní vozidla treba vychádzať z premisy, že vozidlo užíval jeho držiteľ, pričom je na držiteľovi, aby preukázal, že vozidlo neužíval. Držiteľ je osoba, ktorá má kontrolu nad vozidlom. Teda, pokiaľ nie je preukázaný opak, je potrebné vychádzať, že držiteľ je zároveň aj užívateľom, s ktorým vznikol originárny občianskoprávny vzťah. Z tohto dôvodu treba na žalovaného nazerať ako na užívateľa, ktorý zaparkoval vozidlo na danom mieste. Nárok voči užívateľovi nepodlieha preklúzii.

18. Zaujal postoj aj k eventuálnemu postaveniu žalovaného ako držiteľa vozidla. Ak by aj súd mal za to, že žalovaný nie je užívateľom, nárok žalobcu voči nemu nie je nijako dotknutý, najmä nie je prekludovaný. 60-dňová lehota uplynula dňa 10. 12. 2017 (žaloba bola podaná už dňa 30. 11. 2017). Žalobca zaslal výzvu na zaplatenie žalovaných súm žalovanému v lehote 60 dní od parkovania, a to podaním žaloby, ktorá bola podaná e-mailom dňa 30. 11. 2017 na Okresný súd Námestovo, pričom v tento deň bola aj doručená do elektronickej podateľne súdu. Ust. § 15/D ods. 1 Cestného zákona nevyžaduje doručenie výzvy v lehote 60 dní, ale len jej zaslanie v tejto lehote. Žaloba tiež predstavuje hmotnoprávny úkon a jej podaním na súd v 60-dňovej lehote si žalobca splnil svoju povinnosť ju zaslať žalovanému v tejto lehote; vzhľadom k tomu, že sa nevyžaduje jej doručenie v danej lehote, nie je podstatné, kedy k jej doručeniu došlo žalovanému. Navyše, žalobca ani nemal možnosť žalovanému inak zaslať výzvu ako prostredníctvom žaloby. Výklad, ktorý by umožnil prekludovanie nároku žalobcu, vzhľadom na nemožnosť zaslania výzvy inak než prostredníctvom súdu, by znamenal odňatie spravodlivosti a nemožnosť uplatniť si svoje práva. Poukázal aj na to, že uplatnením práva na súde sa prerušujú všetky lehoty, t. j. 60-dňová lehota vôbec neuplynula.

19. V závere konštatoval, že sa stalo módou, že slovenskí občania, prípadne maďarskí občania (ktorý si zaregistrujú pobyt na území SR alebo založia spoločnosť na území SR, aby mohli mať vozidlo so slovenským EČV) bezohľadne porušujú predpisy týkajúce sa najmä parkovania s tým, že počítajú, že príslušné maďarské oprávnené osoby ich nedopátrajú. V tomto smere zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 30. 9. 2020, sp. zn.25Co 40/2020 (body 1.7 a 7 odôvodnenia), v ktorom sa súd stotožnil s výkladom o dodržaní prekluzívnej lehoty podaním žaloby na súd počas jej plynutia.

20. Žalovaný v písomnom vyjadrení žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny, vychádzajúci zo správneho právneho posúdenia veci, zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

21. V úvode konštatuje, že žalobca v odvolaní označuje žalovaného za prevádzkovateľa osobného motorového vozidla L. s evidenčným číslom F. XXX L., uvádza, že predmetné vozidlo zaparkoval na mieste, na ktorom malo podľa tvrdenia žalobcu parkovať bez zaplatenia parkovania dňa 11.10.2017, najmä v čase o 12:19 hodine, ktoré miesto žalobca označil ako „R. V. v K.“, žalovaný, pričom zdôrazňuje, že na ním uplatnené nároky by nemalo vplyv ani to, že by vozidlo nezaparkoval sám žalovaný. V tejto súvislosti pripomenul, že žalovaný je obchodnou spoločnosťou založenou podľa slovenského obchodného zákonníka ako spoločnosť s ručením obmedzeným a ako taký koná a vstupuje do právnych vzťahov a je v evidencii vozidiel SR vedený ako držiteľ (majiteľ vozidla). Ak žalobca rozvíja tému, kto auto reálne (fyzicky) zaparkoval na tomto mieste, žalovaný poukázal na to, že na toto neboli vykonané žiadne dôkazy a nenavrhol ich ani žalobca. Je evidentné, že právnická osoba osobne nemôže vozidlo viesť ani parkovať, toto musí vždy vykonať niekto, kto toto vozidlo v aktuálnom čase využíva. Upozornil na to, že táto téma sa na súde prvého stupňa vôbec nerozoberala. S touto argumentáciou prišiel žalobca ako novou až na pojednávaní dňa 21.6.2021, zrejme potom, ako už mal rozhodnutie Okresného a Krajského súdu v Nitre, ktoré k odvolaniu pripojil.

22. K argumentom žalobcu uviedol, že § 15D odsek 1 Cestného zákona v maďarskom jazyku znie: „Ha a várakozási díjat és a pótdíjat nem fizették meg a helyi önkormányzat, a 9/D. § (6) bekezdésében, valamint a Möt. 16/A. §-ában meghatározott szolgáltató a díj- és pótdíjfizetési felszólítást a várakozási terület díjfizetés nélkül használatának időpontjától számított 60 napos jogvesztő határidőn belül a jármű üzembeiktatója részére postai küldeményként, vagy más egyéb igazolható módon megküldi.“

23. Toto bolo prekladateľom zabezpečeným súdom preložené: „§ 15/D (1) Ak nebola uhradená suma za parkovanie a príplatok, miestna samospráva, resp. poskytovateľ stanovený v odseku (5) § 9 ZS zašle

prevádzkovateľovi vozidla výzvu na úhradu poplatku a príplatku do prekluzívneho obdobia 60 -tich dní od využitia odstavnej plochy bez úhrady poplatku ako poštovú zásielku alebo iným preukázateľným spôsobom.“

24. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu k § 15C a § 15D Cestného zákona zdôraznil, že žaloba žalobcu mala byť zamietnutá primárne už pre neunesenie dôkazného bremena obsahom cudzieho práva, ktoré má súd použiť, nakoľko žalobca nepredložil úplný preklad celého maďarského cestného zákona 1988. I., súd zabezpečil len preklad niektorej z jeho noviel. Žalovaný k odvolaniu pripojil celé znenie maďarského cestného zákona v maďarskom jazyku, aby preukázal, že to, čím bolo vykonané dokazovanie, nebol dôkaz obsahom cudzieho práva. Keďže obsah cudzieho práva sa dokazuje, mal žalovaný za to, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý sa mu po celý čas vyhýbal. Keďže obsah cudzieho práva sa dokazuje, má žalovaný za to, že dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ktorý sa mu po celý čas vyhýbal.

25. Výklad zákona zo strany žalobcu považoval za zavádzajúci. Nikde v zákone číslo 1988.I. sa neodlišuje medzi držiteľom a užívateľom vozidla. V § 15C cestného zákona sa ani raz nepoužíva výraz držiteľ alebo užívateľ vozidla. Opakovane sa používa výraz vozidlo, ako vyplýva aj z prekladu zabezpečeného súdom (ak je vozidlo odstavené, príplatok nie je možné uložiť vozidlu, ktorému bol nasadený technický prostriedok...). V § 15D cestného zákona sa používa „jármű üzembentartója“, ktorú prekladateľ preložil ako prevádzkovateľ vozidla. V odseku 1 sa vyskytuje 1x, v odseku 2 tiež 1x a napokon 1x v odseku 4. Z ničoho v maďarskom cestnom zákone nevyplýva, že výraz „vozidlo“ (zaparkované vozidlo) je potrebné stotožniť s výrazom užívateľ vozidla, alebo s výrazom držiteľ vozidla, zákon hovorí o prevádzkovateľovi vozidla.

26. Z nesprávnosti argumentácie žalobcu usvedčuje aj znenie § 15D odsek 2) zákona: „A 60 napos jogvesztő határidő nem alkalmazható abban az esetben, ha a gépjármű üzembentartója a nyilvántartott adataiban bekövetkezett változásokat a gépjárműnyilvántartási szerverhez - az erre vonatkozó jogszabályi rendelkezések megszegésével - elmulasztotta bejelenteni és ezért a fizetési felszólítás nem a tényleges üzembentartó részére került megküldésre.“, ktorého preklad zabezpečený súdom je: „Prekluzívne obdobie 60-tich dní nemôže byť uplatnené v prípade, ak prevádzkovateľ vozidla zanedbal oznámiť centrálnemu orgánu evidencie motorových vozidiel zmeny v jeho evidovaných údajoch - pri porušení príslušných právnych predpisov - a preto výzva na úhradu nebola zaslaná skutočnému prevádzkovateľovi vozidla.“

27. Zákon jednoznačne vyvracia žalobcove konštrukcie o výklade zákona, ktorý výslovne uvádza, kedy prekluzívna 60 dňová lehota na odoslanie výzvy prevádzkovateľovi vozidla na zaplatenie parkovného, neplynie. To je prípad, ak v dôsledku opomenutia nahlásenia zmeny v údajoch orgánu centrálnej evidencie motorových vozidiel, bola výzva zaslaná inému, než skutočnému prevádzkovateľovi vozidla. Žalovaný takúto povinnosť neporušil.

28. Zo zákona teda nevyplýva žiadna dodatočná zodpovednosť držiteľa vozidla, pretože zákon jednoznačne spája odoslanie výzvy prevádzkovateľovi vozidla s odoslaním výzvy tomu, kto je v centrálnej evidencii motorových vozidiel uvedený ako jeho skutočný prevádzkovateľ. Podľa právnej konštrukcie, ktorú predkladá žalobca, nemusí byť užívateľ (ktorý auto zaparkoval) totožný s tým, kto je držiteľom (majiteľom) vozidla, táto však nemá oporu v maďarskom cestnom zákone. Namietal, že žalobca bližšie neobjasnil svoju argumentáciu o údajnej existencii stupňovitej, následnej zodpovednosti užívateľa a držiteľa, ktorému je potrebné poslať výzvu na zaplatenie pokuty v 60 dňovej prekluzívnej lehote na adresu uvedenú v evidencii motorových vozidiel, ako ani o vzniku samostatných občiansko-právnych vzťahov k samospráve. Neobjasnil tiež, prečo sa domnieva, že právo žalobcu voči držiteľovi sa nepremiľčuje v ročnej premiľčacej lehote, hoci § 15C odsek 3 maďarského Cestného zákona uvádza : „A várakozási díj és a pótdíj fizetési kötelezettség egy év alatt évül el.“, v slovenskom preklade: „Suma parkovného a povinnosť úhrady príplatku sa premiľčí za jeden rok.“, teda z neho nemožno vyvodit', že pri plynutí premiľčacej lehote túto viaže osobitne na iného než je v zákone opakovane používaný výraz „jármű üzembentartója“, preložený do slovenčiny ako „prevádzkovateľ vozidla“ a definovaný ako ten, kto je uvedený v „centrálnej evidencii motorových vozidiel“. Žalobca uvádza, že sa naopak premiľčuje vo všeobecnej premiľčacej lehote, ktorú tiež bližšie nešpecifikoval, hoci rozhodným právom pre posúdenie veci je maďarské právo.

29. Poukázal na to, že v podnadvise „postavenie žalovaného“ (časť III odvolania) žalobca oponuje svojim vlastným právnym konštrukciám, kedy v časti II odvolania uviedol „V prvom rade je tento užívateľ (osoba, ktorá auto zaparkovala) povinný zaplatiť všetky platby v súvislosti s týmto parkovaním.“, ale článok III začína konštatovaním „Ako žalobca uviedol aj vo vyjadrení k odporu, § 9D odsek 3 Cestného zákona neuvádza, že žalobca má nárok voči vodičovi, ale voči užívateľovi parkovacieho miesta. Žalovaný využíva vozidlo pri výkone jeho činnosti.., a preto treba vychádzať (z toho), že vozidlo bolo použité žalovaným... Takto vznikla v zmysle § 9/D odsek 3 cestného zákona zmluva medzi žalobcom

a žalovaným, bez ohľadu na to, ktorý jeho pracovník vozidlo použil“. Žalovaný z tohto dôvodu uviedol, že v tejto časti argumentácii žalobcu nerozumie.

30. Žalovaný spĺňa definíciu prevádzkovateľa vozidla tak, ako je táto uvedená v maďarskom cestnom zákone, a teda mu mala byť zaslaná výzva na zaplatenie parkovného na adresu uvedenú v centrálnej evidencii vozidiel. Keďže k tomu v 60 dňovej prekluzívnej lehote nedošlo, nárok nemožno úspešne uplatniť na súde v civilnom sporovom konaní v rámci ročnej premlčacej lehoty.

31. K časti odvolania (časť IV), v ktorej žalobca odôvodňuje postavenie žalovaného ako držiteľa vozidla, žalobca uviedol, že § 15D odsek 1 Cestného zákona, nevyžaduje doručenie výzvy v lehote 60 dní, ale len jej zaslanie v tejto lehote, čo považuje za splnené odoslaním e-mailu na Okresný súd Námestovo a do elektronickej podateľne súdu, ktoré obsahovali žalobu. Zároveň upozornil na to, že žalobca opomína, že postavenie žalovaného definuje maďarský cestný zákon ako prevádzkovateľa vozidla a inú definíciu nepozná.

32. Z § 15D odsek 1 vyplýva, že výzva musí byť odoslaná prevádzkovateľovi vozidla (nie súdu) preukázateľným spôsobom v 60 dňovej prekluzívnej lehote. Len a jedine v prípade, ak v tejto lehote bola výzva odoslaná prevádzkovateľovi vozidla, môže sa žalobca úspešne domáhať svojich nárokov súdnou cestou. 60 dňová prekluzívna lehota na odoslanie výzvy žalovanému uplynula 17.12.2017.

33. K tvrdeniu žalobcu, že podaním žaloby v prekluzívnej 60 dňovej lehote je splnená podmienka uvedená v § 15D odsek 1 zákona, uviedol, že ak by žalobca, nech aj prostredníctvom súdu, v tejto 60 dňovej lehote odoslal žalovanému, ako prevádzkovateľovi vozidla, výzvu na zaplatenie sumy za parkovanie a príplatok, konal by súd nad rámec svojich právomocí. Ale až keby žalovaný na základe výzvy nezaplatil, potom by vznikol žalobcovi nárok uplatniť žalobou nielen sumy za parkovanie a príplatok, ale aj ďalšie žalobou uplatňované náležitosti a trovy konania.

34. Poukázal aj na to, že žalobca Okresnému súdu Námestovo nedoručil žalobu voči žalovanému. Tohto v rozpore so slovenskými právnymi predpismi stotožnil a určil ako sporovú stranu Okresný súd Námestovo, čím porušil zásadu rovnosti strán sporu a zásadu kontradiktórnosti (Uznesenie NS SR z 29.2.2019 8Cdo/68/2017).

35. Pokiaľ žalobca predložil rozhodnutia Okresného súdu Nitra a neskôr Krajského súdu Nitra, rozsudok sp. zn. 25Co/40/2020-391 dňa 30.09.2020, žalovaný odkázal na vyslovený predbežný názor odvolacieho súdu v tejto veci v uznesení 15Co/114/2019 (body 30 až 34. ktorý sa s daným názorom nestotožnil, a nestotožňuje sa s nimi ani žalovaný, a ani judikatúra maďarských súdov. V § 15D odsek 1 maďarského Cestného zákona sa jednoznačne hovorí o prekluzívnej lehote, nie premlčacej lehote, v texte zákona sa používa výraz „jogvesztő határidő“, čo znamená uplynutie lehoty s následkom straty práva, čo obsahovo zodpovedá prekluzívnej lehote.

36. K plynutiu lehôt uviedol, že plynutie prekluzívnej lehoty stanovenej na doručenie výzvy druhej zmluvnej strane, pod následkom straty práva žalovať pohľadávku, sa neprerušuje podaním žaloby, ešte pred jej uplynutím, pretože v takomto prípade musí byť žaloba odmietnutá, ako predčasne podaná, resp. pre nesplnenie podmienky uplatniť právo najprv u zákonom stanovenej osoby. V tejto súvislosti upriamil pozornosť na výklad ust. § 15D odsek 1 maďarského Cestného zákona, keď smerodajná ustálená súdna prax zo strany maďarských súdov (viď aj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 95/2017 z 12.9.2017), podľa ktorej nie je možné sa úspešne obrátiť žalobou na zaplatenie parkovného, ak podaniu žaloby nepredchádzala výzva na zaplatenie parkovného, preukázateľne odoslaná prevádzkovateľovi vozidla v lehote do 60 dní od nezaplatenia parkovného. Výzva na zaplatenie sa doručuje prevádzkovateľovi vozidla s vyčíslením dlžnej sumy a stanovením lehoty na jej zaplatenie.

37. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

38. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

39. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je správne. Okresný súd po zrušení veci sa v konaní riadil pokynmi odvolacieho súdu, a hoci nezabezpečil preklad relevantných predpisov v celku, odvolací súd dospel k záveru, že z hľadiska zisteného skutkového stavu a aplikácie príslušných právnych predpisov, ktoré boli úradne preložené, nešlo o vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie. Danú vadu namietal žalovaný, ktorý bol však v prvoinštančnom konaní úspešný. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení vzhľadom na dovedy zistený skutkový stav uviedol predbežné závery, ktoré vyplynuli z dovedy vykonaného dokazovania, vzhľadom na ďalší priebeh konania sa na ich nič nezmenilo, až na meniacu sa argumentáciu žalobcu, zrejme podľa rozhodnutí, ktoré

boli časom vydané v danej tematike, z čoho možno nadobudnúť dojem o neistote v právnej argumentácii. Okresný súd svoje závery presvedčivo a dostatočne odôvodnil, odvolací súd sa s nimi stotožňuje, a to aj z dôvodu, že vychádzajú z názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení, na ktorých odvolací súd zotrváva.

40. K argumentu žalovaného o úplnosti prekladu odvolací súd konštatuje, že daný argument je správny, avšak v relevantnom rozsahu znenia daných predpisov nevznikla pochybnosť o obsahu a presnosti prekladu. Súd nerozhodoval na základe poznatku o cudzích právnych normách na základe poznatkov získaných od strán sporu, ale vo veci rozhodol na základe textu zákona, ktorý získal úradne overeným prekladom. Cestný zákon, ktorý bol aplikovaný, obsahuje komplexnú úpravu vzťahov, teda aj takých, ktoré s rozhodovaním veci nemajú priamy súvis a ani ho neupravujú. Nebolo by hospodárne, ak by sa prekladala celá právna norma obsiahleho rozsahu. Odvolací súd si nevie dosť dobre v celom rozsahu predstaviť aplikáciu záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 95/2017, v zmysle ktorej by mal zohľadniť judikatúru cudzej krajiny ohľadom danej problematiky, pretože táto nie je k dispozícii, navyše ide o jazyk maďarský, ktorý nie je „medzinárodným“ jazykom. Strany súdu nepredložili v tomto smere žiadne argumenty, rozhodnutia, ktorými mohli argumentovať, žalovaný poukázal na to, že sa radil s advokátskymi kancelármi v Maďarsku, ale ide iba o tvrdenie, žiaden dôkaz v tomto zmysle súdu nepredložil, resp. judikatúru v tematicky danej či obdobnej veci. Súd nie je povinný poznať judikatúru iného štátu, nemá k nej prístup, okrem judikatúry v rámci rozhodovania v rámci EÚ. V prípade posúdenia významnej otázky pre rozhodnutie v takomto prípade sa súd musí obrátiť so žiadosťou o spoluprácu a pomoc na Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré zabezpečí relevantnú právnu normu a jej preklad, ak nie je k dispozícii. V rozhodovanom prípade daná právna norma je k dispozícii a súd aj vychádzal z prekladu jej relevantnej časti.

41. Podľa § 53 zák. č. 97/1963 Zb. (1) Na zistenie cudzieho práva justičný orgán urobí všetky potrebné opatrenia vrátane zabezpečenia obsahu cudzieho práva vlastnými prostriedkami, zo všeobecne dostupných zdrojov, uložením povinnosti účastníkom konania alebo vyžiadaním informácie od ministerstva spravodlivosti. Ak sa v primeranej lehote nepodarí obsah cudzieho práva zistiť alebo je zistenie obsahu cudzieho práva spojené s ťažko prekonateľnými prekážkami alebo nemožné, použije sa slovenské právo. (2) Ak pri prejednávaní vecí uvedených v § 1 vzniknú pochybnosti, môžu si justičné orgány vyžiadať od Ministerstva spravodlivosti vyjadrenie.

42. Odvolací súd už vo svojom pôvodnom rozhodnutí dal odpoveď na otázku právomoci v danej veci, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu, že ide o spor s medzinárodným prvkom, ako aj k tomu, že je daná právomoc okresného súdu s poukazom na čl. 4 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. 12. 2012 o právomociach uznávaní a výkone rozsudkov občianskych a obchodných veciach.

43. Odvolací súd už v predchádzajúcom rozhodnutí upriamil pozornosť na postup Okresného súdu Námestovo. Odvolací súd zotrváva na svojom skôr vyslovenom názore. Žalobca podal žalobu na Okresný súd Námestovo s tým, že žalovaného označil ako osobu, ktorá bola držiteľom motorového vozidla s EČV F. XXXL. k 11. 10. 2017, pričom žalobca požiadal súd o poskytnutie údajov z evidencie vozidiel za účelom identifikácie žalovaného s poukazom na nález Ústavného súdu českej republiky z 26. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 1424/07. V bode IV. žaloby žalobca uvádza, že z objektívnych dôvodov nie je schopný bližšie identifikovať účastníka, nakoľko evidencia vozidiel podľa § 111 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke nie je verejne prístupná. Odvolací súd uviedol, že nie je zrejmé, na základe čoho žalobca pristúpil k tomu, že žalobu podal na Okresný súd Námestovo, keď minimálne z evidenčného čísla osobného motorového vozidla vedel usúdiť, že toto vozidlo je evidované v okrese F., teda preto nie je vôbec zrejmé, prečo žalobu nepodal na Okresný súd Lučenec. Žalobca ani následne danú otázku uspokojivo nezodpovedal.

44. Z obsahu spisu vyplýva, že súd vykonal lustráciu daného vozidla a zistil pre žalobcu jeho vlastníka a zároveň aj držiteľa. Odvolací súd tento postup nepovažuje za správny a možný, nevyplýva zo žiadnej právnej úpravy, čo odvolací súd považuje za porušenie zásady rovnosti účastníkov. Súd Slovenskej republiky opakovane rozhodli, že uvádzaný Nález Ústavného súdu Českej republiky nie je možné aplikovať vzhľadom na iný skutkový dej, ale aj inú právnu úpravu.

45. Podľa § 5 ods. 7 zákona č. 56/2001 Sb. „Obecní úřad obce s rozšířenou působností poskytne na žádost údaje z registru silničních vozidel a) fyzické nebo právnické osobě, která prokáže právní zájem na poskytnutí údajů; právní zájem neprokazuje vlastník nebo provozovatel silničního vozidla, jedná-li se o údaje k tomuto vozidlu, a b) orgánu veřejné moci v rozsahu nezbytném k výkonu jeho působnosti.“

46. Právna úprava v Českej republike umožňuje v § 5 ods. 7 zákona č. 56/2001 Sb. poskytnúť údaje z registra „silničních vozidel“ tomu, kto preukáže právny záujem, odvolací súd uvádza, že je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú

zabezpečiť ochranu práv. Slovenská republika takú právnu úpravu nemá, preto nemožno akceptovať argumentáciu a odkazom na nález Ústavného súdu Českej republiky z 26.03.2009 sp. zn. ÚS 1424/07. 47. Daná právna úprava v ČR, ako aj vyplýva z komentára k danému zákonu (aspi.cz), sa výslovne vzťahuje aj na prípady nezaplatenia poplatku za parkovanie, právna úprava sa nevzťahuje len na vnútroštátne prípady, ale aj obdobné, ako v danom prípade. Ak advokát požiada o údaje z registra, nie je dôvod mu tieto odoprieť. Z ničoho nevyplýva, že by rozhodnutie Ústavného súdu ČR, ktorým sa argumentuje, malo byť záväzné pre súdy v Slovenskej republike. Odvolací súd zdôrazňuje odlišnú právnu úpravu v ČR, ako je uvedené, ktorá tento postup umožňuje.

48. Ústavný súd ČR riešil situáciu, keď žalobca označil osobu žalovaného menom, priezviskom a EČV motorového vozidla, teda bolo možné spoľahlivo odlišiť osobu žalovaného, pretože ide o údaje vedúce k presnej identifikácii osoby. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. februára 2019 vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Cdo/68/2017 vyplýva, že v súvislosti s námietkou žalobcu, ktorá sa týkala jeho žiadosti o poskytnutie súčinnosti na odstránenie väd podania v označení žalovaného spôsobom uvedeným v § 133 až § 135 CSP, dovolací súd uviedol, že súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Opačný postup súdu by mohol spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súdnem nemôže podávať informácie žalobcovi pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Platná právna úprava neumožňuje priame poskytovanie údajov z evidencie vozidiel subjektom iným ako uvedeným v § 113 ods. 1 zákona č. 8/2009 o cestnej premávke, pričom z prílohy tohto zákona vyplýva, že v zozname preberaných právne záväzných aktov Európskej únie je okrem iného aj Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/413 z 11. marca 2015, ktorou sa uľahčuje cezhraničná výmena informácií o dopravných deliktov súvisiacich s bezpečnosťou cestnej premávky. Najvyšší súd poukazuje na to, že táto Smernica sa na takýto prípad nevzťahuje, pretože využitie údajov zo systému cezhraničnej výmeny dát (G.) je v súčasnosti možná len v rozsahu deliktov uvedených v čl. 2 Smernice. Aj krajský súd v Banskej Bystrici postupuje zhodne, ako je vyššie uvedené, a nedoplnené podania odmieta. Žalobca sa ani len nepokúsil inými prostriedkami získať identifikačné údaje vlastníka, či držiteľa daného motorového vozidla, neuviedol ani to, či sa o to pokúsil prostredníctvom policajného zboru v Maďarsku, či daného súdu, ktoré majú možnosti na základe spolupráce získať dané údaje prostredníctvom dožiadania. Odvolací súd dopĺňa, že vo viacerých veciach v súlade s právnou úpravou poskytoval súčinnosť pri zisťovaní údajov pre identifikáciu žalovaného vo vzťahu k viacerým štátom EÚ, čo je vo vzťahu k slovenskej republike jediný legitímny postup. Žalobca tento postup nedodrжал.

49. Vo vzťahu k odkazu na uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28. 2. 2018, sp. zn. 12 Co/13/2018, z ktorého vyplynulo, že súd má povinnosť zistiť osobu žalovaného, odvolací súd konštatuje, že Krajský súd v Nitre vydal takéto rozhodnutie, avšak poukazuje aj na to, že Krajský súd v Nitre vydal aj uznesenie zo dňa 30. augusta 2019, sp. zn. 7 Co/85/2019, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým podanie žalobcu odmietol z dôvodu, že neodstránil vady podania spočívajúce v neoznačení žalovaného. V rozhodovacej praxi súdy v prevažnej väčšine takéto žaloby odmietajú, vyhovelí v prípade, ak bol žalovaný identifikovaný priamo žalobcom, ako aj v prípade nesprávneho postupu okresných súdov, ktoré bezdôvodne žalovaného identifikovali, hoci k tomu ich neoprávňuje žiadna právna norma.

50. Nakoľko Okresný súd Námestovo podanie žalobcu neodmietol, poskytol „súčinnosť“, zrejme podľa rozhodnutia ÚS ČR vyššie uvedeného, žalovaný odstránil prekážku, pre ktorú by súd nemohol vo veci konať. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu preklúzie.

51. Ust. § 9/D ods. 3 Cestného zákon definuje odstavenie (parkovanie) vozidla na vymedzenom mieste ako občianskoprávny vzťah medzi miestnou samosprávou, resp. poskytovateľom služby a užívateľom odstavnej plochy. Definuje, že za zaplatenie poplatku a príplatku za parkovanie zodpovedá prevádzkovateľ vozidla. Z danej právnej úpravy nevyplýva bližšia definícia užívateľa, teda osoby, ktorá vstupuje do občianskoprávneho vzťahu s poskytovateľom služby. Preto takouto osobou môže byť fyzická osoba, právnická osoba, z iného hľadiska triedenia to môže byť vodič, prevádzkovateľ vozidla. Zákon užívateľa definuje všeobecne, avšak jednoznačne určuje, že za zaplatenie poplatku a príplatku za parkovanie je zodpovedný prevádzkovateľ vozidla. Kto poplatok zaplatí, z pohľadu zodpovednosti nie je rozhodujúce, podstatné je, aby bolo za poskytnutú službu zaplatené. Zásadne teda za službu na mieste platí vodič vozidla, hoci nie je vylúčené, že tak môže urobiť aj iný spolucestujúci. Ak prevádzkovateľom vozidla je právnická osoba, je logické, že sama nemôže ani zaparkovať, ani zaplatiť, pretože koná navonok prostredníctvom určitých fyzických osôb, či už je to vodič (zamestnanec), konateľ, z čoho môžu vyplynúť rôzne následné vzťahy. Ak takýto užívateľ parkovné nezaplatí, vystavuje sa postihu. Ak auto zaparkuje prevádzkovateľ vozidla, je zodpovedný za zaplatenie, ak tak urobí napr. rodinný príslušník, ktorý nezaplatí a opustí parkovisko, zodpovednosť sa vyvodzuje voči prevádzkovateľovi. To platí aj v prípade, ak parkuje motorové vozidlo patriace obchodnej spoločnosti, ak táto je jeho prevádzkovateľom.

To sa môže prejavíť aj v tom, že vedie osoby používajúce takéto auto k plneniu si danej povinnosti, ak by takéto osoba nezaplatila, priamo zodpovednosť nenesie, takou osobou je prevádzkovateľ vozidla, ktorý by zrejme mohol vyvolať osobný postih voči svojmu zamestnancovi. Nakoľko zisťovanie osoby, ktorá použila službu, môže byť obtiažne, ide o objektívnu zodpovednosť prevádzkovateľa vozidla, ktorá právna úprava už začala platiť aj na Slovensku, a to práve z dôvodu obmedzenej možnosti zistiť porušovateľa a následnej možnosti vymáhania pokuty.

52. Následne § 15/C ods. 1 Cestného zákona upravuje prípady, kedy dôjde k odstaveniu vozidla bez úhrady poplatku, prípadne k určitému prekročeniu limitu, upravuje možnosť uloženia povinnosti úhrady príplatku za parkovné. Zákon v danom prípade nedefinuje, kto porušil povinnosť, hovorí o odstavení vozidla.

53. Použitie ods. 2 tohto ustanovenia upravuje lehotu na zaplatenie sankcie ako aj spôsob jej uloženia, a to Oznamenie o uložení príplatku, ktoré musí byť umiestnené na čelnom skle vozidla alebo na inom, dobre viditeľnom mieste na vozidle. V praxi to znamená, že ak dôjde k porušeniu daného zákona, vodič si môže nájsť na vozidle dané oznámenie (či už za stieračom, prípadne nalepené). Má možnosť zaplatiť sankciu do 15 dní, čo ho zvyhodňuje a zaplatí nižšiu sumu, alebo po 15 dňoch v podstatne vyššej sume.

54. Ods. 3 upravuje premlčaciu lehotu 1 rok. Ustanovenie všeobecne upravuje premlčaciu lehotu vo vzťahu k povinnosti zaplatiť parkovné a príplatok. Nerozlišuje medzi užívateľom a prevádzkovateľom vozidla.

55. Ako už vo svojom zrušujúcom rozhodnutí uviedol, nie je vylúčené, aby sa použila tzv. papuča na zabezpečenia vozidla bez zaplatenia parkovného. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že podľa ods. 4 príplatok nemožno uložiť vozidlu, ktorému bol nasadený technický prostriedok na zabránenie odjazdu orgánom s osobitným poverením. Zákon priamo takúto možnosť upravuje. Tiež používa termín vozidlo, nedefinuje porušiteľa ako užívateľa, držiteľa, či prevádzkovateľa.

56. Citované ustanovenia upravujú sankciu za porušenie zákona, jej rozsah a možnosť plnenia vo výške závislej od lehoty splnenia, inak povedané, čím skôr, tým lepšie.

57. Nasledujúca právna úprava nastupuje v prípade, ak suma nebola uhradená do 15 dní, prípadne ani po tejto lehote. Vyplýva to z dikcie znenia ust. § 15/D ods. 1 „Ak nebola uhradená suma..“ Môže to byť z dôvodu, že Oznamenie porušiteľ ignoruje a zahodí ho, alebo sa stratilo a za sklom ho už vodič nenašiel, alebo si je vedomý zaplatenia a bude sa prípadne brániť v spore o zaplatenie.

58. Podľa § 15D ods. 1 Cestného zákona platí, že pokiaľ parkovné a dodatočný hodinový poplatok nebudú zaplatené prevádzkovateľom motorového vozidla, miestne zastupiteľstvo alebo poskytovateľ služieb v súlade s § 9/D ods. 6 prvá veta a § 16/A zákona o maďarských miestnych zastupiteľstvách vyzve v 60-dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia parkovného prevádzkovateľa motorového vozidla na úhradu tohto poplatku prostredníctvom pošty alebo iným preukázateľným spôsobom.

59. Zákon jednoznačne upravuje postup, že pokiaľ parkovné a dodatočný hodinový poplatok nebudú zaplatené prevádzkovateľom motorového vozidla, tak zastupiteľstvo alebo poskytovateľ služieb vyzve v 60-dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia parkovného prevádzkovateľa motorového vozidla na úhradu. Zákon nedáva možnosť voľby vyjadrenú spojením „môže“, ale upravuje postup v prípade neuhradenia poplatkov, a to tak, má povinnosť vyzvať na plnenie. 60 dňová lehota je prekluzívna, nejde o premlčanie, ktoré je treba namietat', preto súdy na lehotu musia prihliadnuť ex offo. Zo znenia vyplýva, že povinnosť je splnená zaslaním výzvy prevádzkovateľovi vozidla, teda nie inej osobe. V prípade preukázovania splnenia lehoty postačuje dôkaz o splnení tejto povinnosti, avšak len v prípade, že takéto výzva je objektívne doručiteľná, ide o zásielku do vlastných rúk, navyše, v prípade doručovania na Slovensko musí ísť o výzvu preloženú do slovenského jazyka. Lehota začína plynúť od využitia odstavnej plochy bez úhrady poplatku.

60. Ako správne poznamenal žalovaný, § 15/D ods. 2 výslovne zaslanie výzvy v prekluzívnej lehote viaže na osobu prevádzkovateľa motorového vozidla. Zákon neumožňuje výzvu zaslať vodičovi vozidla, pretože asi veľmi ťažko by bolo možné takúto osobu identifikovať, preto, ako je vyššie uvedené, zákon viaže povinnosť na osobu prevádzkovateľa vozidla a nie na užívateľa parkovacej plochy. Uplatňuje sa objektívna zodpovednosť. Z právnej úpravy nevyplýva subsidiárna povinnosť prevádzkovateľa vozidla, ani takto jazykovo v zákone nie je vyjadrená. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s argumentáciou žalobcu v odvolaní.

61. Podľa § 15/D ods. 3 ak parkovné alebo pokutové poplatky nie sú zaplatené, potom „miestne úrad“ (ide o citované znenie okresným súdom, kde je preklep alebo nesprávny preklad) alebo poskytovateľ služieb má právo uplatniť všetky práva na občianskom súde.

62. Citované ustanovenie nadväzuje na fakt, že v danom prípade vznikol občianskoprávny vzťah, v ktorom sa možno domáhať práv z neho vyplývajúcich, a to zaplatenie parkovného, a to voči

prevádzkovateľovi vozidla, čo logicky vyplýva z komplexnej právnej úpravy vyššie uvedenej. Z ničoho nevyplýva možnosť, že by mohol žalovať priamo vodiča, ak pravda nie je prevádzkovateľom vozidla. V prípade, že prevádzkovateľom vozidla je obchodná spoločnosť, pasívna legitímácia je daná voči tejto spoločnosti. Zákon priamo upravuje možnosť domáhať sa nároku súdnou cestou, nie napr. v správnom konaní.

63. Zo systému právnej normy je nepochybné, že predpokladom uplatnenia práva na súde je najskôr postup podľa § 15/D ods. 1, a to vyzvať v 60 dňovej prekluzívnej lehote odo dňa parkovania bez zaplatenia prevádzkovateľa motorového vozidla na úhradu poplatku, a to prostredníctvom pošty alebo iným preukázateľným spôsobom. Tzn., že najskôr mal žalobca v tejto lehote žalovanému doručiť výzvu na zaplatenie poštou alebo iným preukázateľným spôsobom, medzi ktorý možno podradiť spôsob doručenia cestou cezhraničnej spolupráce, dožiadaním a pod.. Na to, aby mohol túto povinnosť splniť, žalovaný mal najskôr zistiť totožnosť vlastníka (držiteľa) motorového vozidla a potom túto výzvu mu zaslať, samozrejme preloženú slovenského jazyka. Len takto môže byť zabezpečená právna ochrana žalovaného tak, aby nedošlo k jeho diskriminácii. Žalovaný nemôže reagovať prípadne ani na výzvu, ktorá by bola v maďarskom jazyku, ako odvolací súd uviedol vyššie.

64. Pokiaľ by bolo takto postupované, žalovaný mohol požadovanú čiastku zaplatiť, prípadne preukázať, že parkovné zaplatil, prípadne, že túto povinnosť nemal. Samozrejme, v zmysle § 15/C ods. 1, pokiaľ došlo k parkovaniu bez zaplatenia, a oznámenie bolo porušiteľovi povinnosti umiestnené na vozidlo, ktoré tento akceptuje, prípadne ovláda maďarský jazyk, môže postupovať podľa § 15/C ods. 2. Vtedy nemožno hovoriť o diskriminácii, sám môže dobrovoľne túto povinnosť splniť, prípadne preukázať, že žiadnu povinnosť neporušil.

65. Odvolací súd poukazuje na to, že zaslanie výzvy je predpokladom pre úspešné uplatnenie nároku na súde pri preukázaní nároku. Daná úprava umožňuje prevádzkovateľovi vozidla po zaslaní výzvy si povinnosť splniť a vyhnúť sa tak súdnemu konaniu a ďalším finančným nákladom. Je tu daná možnosť aj v prípade, ak Oznámenie na vozidle sa nedostalo do sféry prevádzkovateľa vozidla z akéhokoľvek dôvodu, zaplatiť poplatky. Ak žalobca túto výzvu nerealizoval, neumožnil prípadne žalovanému dobrovoľne plniť mimo súdneho konania (nemusel mať ani vedomosť o tejto povinnosti). Zákon v § 15/D ods. 3 upravuje, že miestna samospráva, resp. poskytovateľ uplatniť nárok na súde až v prípade nesplnenia povinnosti úhrady poplatku a príplatku za parkovné.

66. K porušeniu povinnosti zaplatiť poplatok za parkovanie malo dôjsť 11.10.2017. Od tohto času začala plynúť prekluzívna lehota na zaslanie výzvy žalovanému. Jej koniec pripadol na 11.12.2017. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca žalovanému ako prevádzkovateľovi vozidla v 60 dňovej prekluzívnej lehote zaslal výzvu na úhradu poplatku a príplatku.

67. Žalobca žalobu podal na Okresnom súde Námestovo dňa 30.11.2017 bez určenia žalovaného, teda žalobu s vadami, pričom mal okresný súd žalovaného vyzvať na ich odstránenie, čo neurobil. Dňa 4.12.2017 súd sám zistil údaje o žalovanom, následne rozhodol platobným rozkazom, ktorý bol doručený žalovanému dňa 19.1.2018, ako vyplýva z poštovej doručky. Zároveň mu bola doručená aj žaloba. Aj v prípade, ak by súd pristúpil k výkladu, že nie je podmienkou pre uplatnenie nároku zaslanie výzvy žalovanému žalobcom (s čím sa však odvolací súd nestotožňuje), ale za takúto výzvu by bolo možné považovať doručenie žaloby (doručenie iným spôsobom), stalo sa tak tiež po lehote.

68. Ak žalobca argumentuje, že podľa § 15/D ods. 1 Cestného zákona sa nevyžaduje doručenie výzvy v 60-dňovej lehote, ale len jej zaslanie v tejto lehote, pričom tiež tvrdí, že v tejto lehote si povinnosť splnil, potom jeho tvrdenie nemožno považovať za pravdivé, pretože žalobca v tejto lehote výzvu žalovanému nezaslal, a namiesto neho to neurobil ani Okresný súd Námestovo, stalo sa tak až 19.1.2018, teda po lehote. Nie je ani pravda, že by došlo k odňatiu spravodlivosti pre nemožnosť zaslať výzvu, pretože túto povinnosť mal priamo žalobca mimo súdneho konania a spôsobom, na ktorý odvolací súd vyššie poukázal a ktorý realizujú ostatné štáty v rámci dohodnutej spolupráce. Ust. § 15/D ods. 1 povinnosť zaslať výzvu ukladá poskytovateľovi, resp. miestnej samospráve prevádzkovateľovi vozidla, nie súdu. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 28. 2. 2019, sp. zn. 8Cdo/68/2017 súd nie je povinný žalobcovi poskytovať súčinnosť pri zisťovaní identifikačných údajov žalovaného. Práve opačný postup súdu by mohol spôsobiť porušenie zásady rovnosti strán sporu a zásady kontradiktórnosti. Súd nemôže podávať informácie žalobcovi, pri identifikácii subjektu, ktorý má vystupovať na strane žalovaného. Išlo by o preferenčné zaobchádzanie, ktoré by bolo bezdôvodným zvýhodňovaním jednej strany. Ak podanie žalobcu nemá náležitosti žaloby týkajúce sa označenia žalobcu podľa § 133 až 135 CSP a napriek výzve súdu tieto vady žalobca neodstráni, jeho podanie má byť odmietnuté (§ 129 ods. 3 CSP).

69. Ak žalobca poukazuje na to, že uplatnením práva sa prerušujú všetky lehoty, bližšie svoje tvrdenie nevyargumentoval, a keďže sa uplatnil postup podľa hmotného práva platného v Maďarsku, neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, o ktoré svoje tvrdenie opiera. V danom prípade nejde o

prerušenie plynutia premlčacej lehoty ako je to napr. § 112 OZ, nakoľko ide o lehotu prepadnú, teda prekluzívnu (§ 15/D ods. 1 Cestného zákona). Ak žalobca podal vadnú žalobu na nepríslušnom súde, pričom žalovaného riadne, resp. nijako neoznačil, nemôže ísť o žalobu, ktorá by vyvolala účinky včas uplatneného nároku voči neskôr súdom identifikovaného žalovaného. Zákon nepozná prerušenie prekluzívnej lehoty. Tvrdenie žalobcu, že uplatnením práva na súde sa prerušujú všetky lehoty, sú iba v rovine jeho tvrdenia, na ktoré neposkytol žiadnu relevantnú právnu argumentáciu a právnu normu. Žalobca si svoju povinnosť zasláť výzvu v 60 dňovej lehote voči žalovanému nesplnil, a toto nebolo reparované ani súdom, pretože súd v danej lehote žalovanému výzvu ani žalobu nedoručil. Podanie žaloby na súd nemožno zamieňať so splnením si povinnosti zaslania výzvy. Iba samotným uplatnením nároku na súde nie je zachovaná 60 prekluzívna lehota, takýto hmotnoprávny úkon musí byť v takomto prípade doručený adresátovi.

70. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol v celom rozsahu úspešný žalobca, preto mu odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

71. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.